

[Helge Larsen.]

dem konkurrencedygtige over for de store, industrielt arbejdende byggeforetagender.

Vi kan altså præstere et større byggeri, hvis blot vi vil, og vi kan også gøre byggeriet billigere, hvis vi sørger for at begrænse grundspekulationen og for at føre en økonomisk politik, der muliggør en lavere rente. Vi skylder ikke mindst de unge, at vi så også gør det.

Før jeg nu til afslutning siger nogle bemærkninger om udenrigspolitiske forhold, har jeg lige et par bemærkninger at gøre i anledning af den kulturdebat, som har været ført i sommer. Der har jo i sommerens løb været ført en hidsig diskussion om kultur og pop. Det er vel en tilfældighed, der imidlertid ligner en tanke, at denne diskussion satte ind kort efter folkeafstemningen. Før netop den agitation, der af oppositionen førtes mod jordlovene, var jo vort hidtil bedste eksempel på politisk pop. Jeg tror ikke, det kunne være gjort meget bedre af det mest ferme agentur i branchen for popproduktion.

Jeg har også fornemmelsen af, at en vis flovhed over den politiske poppropaganda ligger bag sommerens tendens til at skaffe sig et kulturelt alibi ved at angribe poppen. Men er det ikke at gøre alt for megen ære af denne gamle menneskelige svaghed, som altså nu betegnes pop, men som i gamle dage hed skillingsviser? En virkelig kulturpolitik skal arbejde positivt for noget og ikke bare være medløber i en populær antipopbevægelse.

Der er meget mere grund, mener jeg, til at hæfte sig ved en anden tendens i sommerens debat, en uforsonlighed over for de forfattere og kunstnere, der ikke accepterer de gængse meninger og forestillinger, men går til angreb mod forlorenhed og hykleri, en uforsonlighed, som er kommet til orde adskillige steder, ikke mindst i den presse, der i kulturel henseende må betegnes som konservativ. Kort og godt: en virkelig kulturpolitik må være til det yderste frindsind og åben, den må uanset de pægæl-

dendes anskuelser sikre frihed til at arbejde og sikre åbenhed over for alt nyt. Jeg ved godt, at man vil indvende, at dette er principielt anerkendt og vel ligefrem grundlovssikret, men vi bør altid være opmærksom på, om det nu også efterleves. Adskiligt i sommerens debat gør, at vi må være særlige vagtsomme.

Det andet væsentlige træk i en virkelig kulturpolitik er særdeles kontant. Det drejer sig nemlig om bevillinger til kulturelle formål. Jo mindre karrighed her, jo bedre. Det glæder mig, at den høje regering nu vil søge de andre nordiske landes tilslutning til en nordisk fond for kulturelle formål. Det er på tide, at vi får sådan en fond.

Af andre kontante opgaver, der ligger for, kan jeg bare eksempelvis nævne teaterakademi, forsøgsscener ved teatrene og tilvejebringelse af bedre muligheder for produktion af danske film.

Kan vi her i folketinget magte de to ting: at sikre frihed og åbenhed og at give rundelige kulturelle bevillinger, så kan vi roligt overlade resten til forfattere og kunstnere, enten de så hedder Hans Jørgen Lembourn, Leif Panduro eller Klaus Rifbjerg.

Dernæst nogle bemærkninger om udenrigspolitiske begivenheder i sommeren og efteråret. Sommerens største udenrigspolitiske begivenhed var så afgjort enigheden mellem Sovjetunionen, USA og England om aftalen om stop for kernevåbenprøvesprængninger. Efter henimod 20 års forgiftning af atmosfæren med radioaktivitet er vi nu altså nået så langt, og det er trods alt ikke så lidt. Den tilslutning, atomstopaftalen har fået fra næsten alle jordens stater, viser både, hvilken frygt menneskene har levet under, og hvilken lettelse de føler nu. Skulle det ikke kunne give Frankrig noget at tænke over i retning af at opgive sine egne forsøg? Skete det, ville Frankrig vise den virkelige storhed, som det har så rige traditioner for i sin kultur.

Men selv om vi føler lettelse ved atomstopaftalen, så består stadig en magt- eller terrorbalance, der hviler på kernevåben af et